

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

29 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de gevolgen van het arrest van de Raad van State tot vernietiging van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de vernietiging door de Raad van State van gemeentelijke belastingreglementen met het kadastraal inkomen als heffingsgrondslag

Vraag om uitleg van de heer Jean Geraerts tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de uitspraak van de Raad van State betreffende de onwettigheid van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het vergunnen van beveiligingsmaatregelen voor ondernemingen

Vraag om uitleg van de heer Mathieu Boutsen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over gemeentelijke adviesraden

Vraag om uitleg van de heer Dirk Holemans tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de toepassing van het sectoraal akkoord 2002 binnen intercommunales

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Dinsdag 29 april 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Bart De Smet

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.14 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Bart De Smet tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de gevolgen van het arrest van de Raad van State tot vernietiging van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de vernietiging door de Raad van State van gemeentelijke belastingreglementen met het kadastraal inkomen als heffingsgrondslag

Vraag om uitleg van de heer Jean Geraerts tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de uitspraak van de Raad van State betreffende de onwettigheid van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer De Smet tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de gevolgen van het arrest van de Raad van State tot vernietiging van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken, van de heer Keulen tot minister Van Grembergen, over de vernietiging door de Raad van State van gemeentelijke belastingreglementen met het kadastraal inkomen als heffingsgrondslag, en van de heer Geraerts tot minister Van Grembergen, over de uitspraak van de Raad van State betreffende de

onwettigheid van de algemene gemeentebelasting van de gemeente Lanaken.

De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer de minister, collega's, onlangs vernietigde de Raad van State de algemene gemeentebelastingen van de gemeente Lanaken. Het betrof een belasting gebaseerd op het kadastraal inkomen, die was ingevoerd teneinde elke inwoner van de gemeente een bijdrage te laten leveren tot de financiering van de werking van het lokaal bestuur, ook de vele Nederlanders die in deze grensgemeente kwamen wonen.

In de gemeente Lanaken, maar ook bij talloze andere gemeentebesturen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, is enige ongerustheid gerezen over een eventuele terugbetaling van de door de betrokken gemeente geïnde belastingen. De toezichhoudende overheid had blijkbaar geen bezwaren tegen zo'n belasting. Meer nog, de Vlaamse overheid deed in het verleden zelfs de aanbeveling de belasting op tweede verblijven te baseren op het kadastraal inkomen.

De minister heeft de opdracht gegeven de gevolgen van dit arrest voor de gemeente te onderzoeken. Ook heeft de gemeente Lanaken te kennen gegeven hierover met de Vlaamse overheid te zullen onderhandelen.

Mijnheer de minister, welke gevolgen verbindt u aan dit arrest ? Bestaat het risico dat de geïnde belastingen zullen moeten worden terugbetaald ? Welke houding neemt u als toezichhoudende overheid aan ten aanzien van de gemeente ? Hebt u een idee van het aantal gemeenten dat zich in dezelfde situatie bevindt ?

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, enkele gemeenten hebben in het verleden een aantal belastingen afgeschaft. Het betrof vooral aanslagen van beperkte omvang en voor kleinere bedragen, zoals huisvuilbelasting of belasting op de aansluiting op de rioleering. Om administratieve rompslomp en een grote papierberg te vermijden, werden die belastingen vervangen door één aanslag, de zogenaamde algemene gemeentebelasting, of in andere gemeenten de basisdienstenbelasting, geheven op het kadastraal inkomen van het onroerend goed, zowel van woningen als van bedrijfsgebouwen. Daarbij moest niet de eigenaar, maar de bewoner of de gebruiker de belasting betalen.

Reeds in de jaren negentig voerden verschillende gemeenten zo'n belasting in, maar schaften die ook snel weer af omwille van de politieke opportuniteit daarvan en om gedane verkiezingsbeloften in te lossen. Bijvoorbeeld in Bilzen werden zulke belastingen goedgekeurd of afgekeurd al naargelang van wie aan het bewind was, en dan veelal op een onrechtvaardige basis.

De Raad van State heeft na de klacht van een zestal inwoners van de gemeente Lanaken deze belasting onwettig bevonden, daarbij steunend op artikel 461, eerste lid van het wetboek op de inkomstenbelasting. Volgens dat artikel mag een gemeente geen belasting heffen met het kadastraal inkomen van het onroerend goed als grondslag, tenzij het om de onroerende voorheffing gaat.

Volgens de VVSG zou de beslissing in eerste instantie alleen verstreckende gevolgen hebben voor de gemeente Lanaken, omdat van die gemeente de algemene gemeentebelasting is vernietigd, maar moeten ook gemeenten en steden met eenzelfde heffing uitkijken. Het arrest kan in lopende rechtszaken of bij conflicten in de toekomst een argument zijn voor de rechtbanken om de belastingpolitiek van de gemeenten ongeldig te verklaren.

Aangezien tegen deze beslissing van de Raad van State geen beroep mogelijk is, is ze onherroepelijk en zal de gemeente Lanaken de belasting moeten terugbetalen. Door de uitspraak komt echter een groot aantal gemeenten in de financiële problemen. Ook zij lopen het gevaar belastingen aan de inwoners te moeten terugbetalen.

Onlangs zou er op uw kabinet een vergadering belegd zijn met de betrokken gemeente over de draagwijdte van de uitspraak van de Raad van State. De uitspraak heeft gevolgen zowel voor de gemeente als voor de inwoners. Op dit ogenblik

heerst er ook grote verwarring onder de inwoners van de betrokken gemeenten. Ze interpreteren de uitspraak trouwens erg verschillend. Bijvoorbeeld in Voeren en Heusden-Zolder verklaarde het schepencollege dat de belasting niet moet worden betaald. Volgens de gemeente Voeren zullen de gemeenten zelfs de belastingen van 2001 terugbetalen.

Het schepencollege van Bilzen daarentegen bevestigt dat de belastingen wel moeten worden betaald. In een mededeling deze week maakte het college zelfs de opmerking dat het geen enkel nut heeft een bezwaarschrift in te dienen.

Mijnheer de minister, geldt deze uitspraak ook voor de andere gemeenten die zo'n belasting heffen ? Worden ook zij verplicht de geïnde belasting terug te betalen ? Zo niet, kunnen de inwoners van de gemeenten dan naar de rechtbank stappen, bijvoorbeeld naar de fiscale rechtbank van eerste aanleg, om de terugbetaling af te dwingen ? Heeft de uitspraak alleen betrekking op het lopende jaar, of ook op de voorbije jaren ? Hoe ver kan op die manier in de tijd worden teruggegaan ?

Wat is het resultaat van de recente besprekingen op uw kabinet ? Zal de regering maatregelen nemen om de financiële gevolgen voor de betrokken gemeenten te beperken ? Welke houding neemt u aan ten aanzien van een basisdienstenbelasting ter vervanging van een aantal kleinere belastingen ? Is het volgens u nodig stappen te ondernemen om het gebrek aan een wettelijke en decretale grondslag dat er volgens de Raad van State blijktbaar is, weg te werken ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik krijg bijna zin om zelf een deel van het antwoord te geven. We moeten in elk geval ons uitgangspunt bepalen. Dit is geen oneerlijke of onethische belasting. Ze wordt geheven op het onroerend vermogen, en is dus eigenlijk sociaal. Bovendien past ze geheel in de visie van de regering, die veeleer het vermogen wil belasten dan arbeid.

Als zo'n belasting dan ook nog toelaat een aantal inwoners, die niet werkelijk in de gemeenten wonen, toch te doen bijdragen in de kosten die de gemeente moet dragen, bijvoorbeeld voor het lozen van afvalwater, dan kunnen we dit alleen maar een goede belasting vinden. Deelt de Vlaamse regering dit standpunt ?

Loones

Er moet ook een oplossing komen voor de moeilijke situatie die de Raad van State met die uitspraak over Lanaken creëert. We hebben een nota ontvangen, en ik heb het arrest van de Raad van State kunnen inkijken. Het arrest is ook besproken in juridische tijdschriften. De raad blijkt in zekere zin gelijk te hebben. Bij nazicht van de parlementaire stukken is namelijk gebleken dat de vermelde uitzonderingen op de onmogelijkheid om normale belastingen met een gemeentebelasting te verhogen, beperkend moet worden geïnterpreteerd. De Raad van State heeft deze interpretatie uitdrukkelijk gevolgd.

De gemeenten mogen de personen- of de vennootschapsbelasting niet als grondslag voor een gemeentelijke belasting hanteren. De onroerende voorheffing vormt de enige uitzondering op deze regel.

Het verschil tussen de onroerende voorheffing en het kadastraal inkomen, die de grondslag van de onroerende voorheffing vormt, is sowieso niet groot. Mijns inziens zouden we de gemeenten best aanraden om de onroerende voorheffing als grondslag van de gemeentelijke belastingen te hanteren. Tenzij op het federale niveau andere oplossingen worden gezocht, lijkt dit me, binnen de grenzen van de bestaande regelgeving, een eerste aanzet om tot een definitieve oplossing te komen.

Het arrest van de Raad van State heeft uiteraard enkel betrekking op dit jaar. De belastingsreglementen die niet door de Raad van State zijn vernietigd, kunnen momenteel niet meer worden aangevochten. De periode om een procedure bij de Raad van State in te spannen bedraagt immers slechts zestig dagen.

Mijns inziens hebben mensen evenwel nog steeds de mogelijkheid om een individueel bezwaar tegen een heffing in te dienen. Dergelijke bezwaren moeten bij het gemeentebestuur worden ingediend. Daarna kan de indiener zich tot de fiscale kamer van de rechtbank van eerste aanleg wenden. Het gemeentebestuur mag de wettigheid niet toetsen, de rechtbank van eerste aanleg mag dit wel en zou kunnen besluiten dat het hier om een onwettig geïnde belasting gaat. In dat geval zou de gemeente het betrokken bedrag moeten terugbetalen. Deze beslissing zou evenwel enkel op de door de individuele indiener zelf betaalde belasting slaan.

Tot slot zou ik me willen aansluiten bij de vragen die de heer Keulen in de schriftelijke neerslag van zijn vraag om uitleg stelt.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, aangezien al deze vragen over hetzelfde onderwerp gaan en elkaar regelmatig overlappen, zal ik me tot een algemeen antwoord beperken.

Ik zal het eerst even over de onmiddellijke gevolgen van het arrest van de Raad van State voor de gemeente Lanaken hebben. Op 18 maart 2003 heeft de afdeling Administratie van de Raad van State het besluit van de gemeenteraad van Lanaken van 27 april 1995 vernietigd. Dit gemeenteraadsbesluit betreft de heffing voor de dienstjaren 1995, 1996 en 1997 van een algemene gemeentebelasting ten laste van gezinnen en bedrijven, gedifferentieerd op basis van het kadastraal inkomen.

De Raad van State heeft deze belasting vernietigd omdat ze strijdig is met artikel 60, paragraaf 1 van de wet op de inkomstenbelasting. Dit artikel verbiedt onder meer het heffen van opcentiemen of het invoeren van gelijkaardige belastingen met het kadastraal inkomen als grondslag. Hier valt geen speld tussen te krijgen.

Een vernietigingsarrest van de Raad van State geldt erga omnes. De vernietigde beslissing wordt geacht nooit te zijn genomen. Dit betekent dat de gevolgen van een dergelijke beslissing in de mate van het mogelijke ongedaan moeten worden gemaakt. Indien de wettelijke grondslag van een gemeentelijke belastingsverordening wordt vernietigd, moet die belasting in principe worden terugbetaald. Deze belasting moest namelijk nooit zijn geïnd of betaald.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State slaat uiteraard enkel op de beslissing van de gemeenteraad van Lanaken. Gelijkaardige belastingen en verordeningen in andere gemeenten zijn niet vernietigd en blijven bijgevolg van kracht. De wettelijkheid van deze verordeningen moet uiteraard sterk in vraag worden gesteld.

Dit betekent dat andere gemeentebelastingen met het kadastraal inkomen als grondslag blijven bestaan. Ik weet dat de gemeentebesturen van Bilzen en van enkele andere gemeenten indertijd een vergelijkbare vindingrijkheid aan de dag hebben gelegd.

Van Grembergen

De belastingplichtigen kunnen zich hiertegen verzetten met de verweermiddelen die ten aanzien van elke individuele aanslag kunnen worden gehanteerd. Deze verweermiddelen staan vermeld in de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging van provincie- en gemeentebelastingen.

Overeenkomstig artikel 9 van deze wet kunnen bezwaren tot drie maanden na de verzending van het aanslagbiljet worden ingediend. Deze bezwaren moeten bij het college van burgemeester en schepenen worden ingediend. Bij de behandeling van dergelijke bezwaren handelt het college van burgemeester en schepenen als een administratieve overheid. Dit betekent dat het college van burgemeester en schepenen zich niet over de wettigheid van een verordening moet uitspreken. Wie het niet eens is met de uitspraak van het college van burgemeester en schepenen, kan zich tot de rechtbank van eerste aanleg wenden.

Een bezwaar tegen een gemeentebelasting is enkel geldig indien het binnen de drie maanden na de verzending van het aanslagbiljet is ingediend. Dit bezwaar heeft dan ook enkel betrekking op het dienstjaar van de aangevochten aanslag. Dit geldt uiteraard ook voor de uitspraak van het college van burgemeester en schepenen en voor de eventuele uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg.

Ik zal ook even ingaan op de vraag naar de resultaten van het onderhoud met de betrokken gemeentebesturen. Op 18 april heeft de federale minister van Financiën een vertegenwoordiging van de betrokken Limburgse gemeenten ontvangen. Nadien heb ik diezelfde vertegenwoordiging ook op mijn kabinet ontvangen. De mogelijke gevolgen van het arrest werden besproken, en de wenselijkheid tot wijziging van artikel 464, paragraaf 1 van het wetboek van de inkomstenbelastingen werd opgeworpen. De aanpassing van artikel 464, paragraaf 1 van het WIB is inderdaad wenselijk. In een vroeger arrest van 3 april 1990 heeft de Raad van State geoordeeld dat de uitzondering, bedoeld in dit artikel, betreffende het heffen van opcentiemen op de onroerende voorheffing, zowel slaat op het bedrag als op de grondslag van de onroerende voorheffing. Deze vroegere, nu door de Raad herroepen interpretatie, moet worden herbevestigd. Ik neem me voor een ontwerp van decreet in die zin in te dienen.

De financiële weerslag van het arrest zal door de betrokken gemeenten moeten worden opgevangen. De door de gemeenten te nemen of te overwe-

gen maatregelen zullen in een omzendbrief worden toegelicht. Een algemene gemeentebelasting, ter vervanging van een aantal kleine, minder belangrijke gemeentebelastingen kan de doorzichtigheid van het fiscaal beleid bevorderen. Dit is zeker aanbevelenswaard indien deze kleine belastingen weinig rendabel zijn ten opzichte van de kosten van vestiging en invordering.

Daartegenover staat de moeilijkheid om een rechtvaardige, alternatieve berekeningsgrondslag te vinden voor een dergelijke algemene gemeentebelasting. Een forfaitaire aanslagvoet voldoet immers niet aan de billijkheidsvereiste, zeker niet indien het om een hoog tarief gaat. Eenvoudige onderscheidingscriteria als de oppervlakte van woningen en gebouwen hebben het voordeel dat ze vrij gemakkelijk hanteerbaar en controleerbaar zijn, maar geven slechts een gedeeltelijke en dus onvolledige indicatie van draagkracht. Het KI geldt in dit opzicht als een geschikter onderscheidingscriterium, maar is nu dus onwettig bevonden. Ik acht de aanvullende personenbelasting en de opcentiemen op de onroerende voorheffing dan ook nog steeds de beste vormen van een algemene dienstenbelasting.

Met het recente arrest van zijn algemene vergadering van de afdeling Administratie heeft de Raad van State in feite een vroeger arrest van 3 april 1990 herroepen. Dat arrest betrof een gemeentebelasting op de tijdelijke, van onroerende voorheffing vrijgestelde goederen van de gemeente Puurs. Toen werd uitdrukkelijk overwogen dat de bepaling in artikel 464, paragraaf 1 van het WIB, uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft, zowel op de grondslag als op het bedrag van de in dat artikel bedoelde belastingen slaat.

De Raad had dit arrest in 1990 gegeven nadat het Hof van Cassatie, in zijn arrest van 10 juni 1988, over dezelfde zaak, de bedoelde gemeentebelasting van Puurs wettig had bevonden. Rekening houdend met deze gezaghebbende rechtspraak meende de toezichthoudende overheid in het verleden dan ook geen wettelijke grond te hebben om schorsend of vernietigend op te treden inzake gemeentebelastingen, waarin het kadastraal inkomen als berekeningsgrondslag werd gehanteerd.

In de provincie Limburg heffen naast de gemeente Lanaken, nog vier andere gemeenten een algemene gemeentebelasting in functie van het KI. In één gemeente van Vlaams-Brabant, en in twee West-Vlaamse gemeenten wordt een vergelijkbare belasting geheven. In de provincie Oost-Vlaanderen zijn er 8 gemeenten met een algemene gemeentebelas-

Van Grembergen

ting enkel voor bedrijven, gebaseerd op het KI, en twee algemene gemeentebelastingen enkel voor gezinnen of natuurlijke personen, gebaseerd op het KI.

Daarnaast wordt het KI ook als onderscheidingscriterium gehanteerd in een twaalfstal gemeentebelastingen op tweede verblijven en in twee gemeentebelastingen op het aansluiten op het rioolnet van aansluitbare gebouwen.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, ik woon zelf in Lanaken. De polemiek is nu wat geluwd, maar begin april, toen het arrest van de Raad van State bekend werd, ging er een schokgolf door de gemeente. Mijnheer de minister, uit uw antwoord begrijp ik dat we het arrest van de Raad van State moeten uitvoeren en ons daarnaar schikken.

Ik kan me hier politiek gemakkelijk vanaf maken door te zeggen dat het de anderen waren, maar toen stond iedereen achter deze belasting. Ze vertegenwoordigde in de eerste plaats een administratieve vereenvoudiging. Daardoor werden in Lanaken in één klap 13 kleinere belastingen vervangen. Er wordt vaak over gepraat, maar daar werd de administratieve vereenvoudiging echt in de praktijk omgezet. Er waren belastingen bij waarvan de kosten voor de inning ervan hoger opliepen dan de opbrengst.

Lanaken heeft 20 percent ingezetenen van Nederlandse herkomst. Die mensen zijn daar thuis en welkom. Op een bevolking van 24.000 zijn er 5.000 mensen met een Nederlandse identiteitskaart. Ze maken gebruik van de dienstverlening en de infrastructuur, maar dragen niet bij tot de inkomsten van de gemeente.

Het KI is hoe dan ook een graadmeter van welvaart. Toen die belasting in 1989 werd ingevoerd, was heel Vlaanderen daarover enthousiast. De toenmalige CVP-meerderheid heeft dat gedaan in overleg met de zogenaamde voogdij. Ze heeft de invoering goed doorgesproken met het provinciebestuur en met de administratie Binnenlandse Aangelegenheden van de Vlaamse Gemeenschap. Een en ander moest goed worden gedocumenteerd.

Op een bepaald moment werd het licht op groen gezet. Gemeentebesturen worden vaak argwanend bekeken. Men vraagt zich af of ze wel doordachte

beslissingen nemen. Dit was alleszins goed doorgepraat. Na 8 jaar zitten we in Lanaken met de billen bloot. Iedereen vindt dat de gemeenten zich bij het arrest moeten neerleggen. U zult schikkingen moeten treffen zodat die AGB niet meer van toepassing is. Heb ik dat goed begrepen ? De gemeente zal haar plan moeten trekken en in het reine komen met haar administratieve 'fout' uit het verleden. Het arrest is gebaseerd op artikel 464 van het wetboek op de inkomstenbelasting, editie 1992.

Hier praten we over een moderne gemeentelijke fiscaliteit en een nieuw ontwerp van gemeentedecreet. We willen de gemeenten echte autonomie geven, en we willen overschakelen van voogdij naar partnerschap. In welke mate moeten we die autonomie op het inkomstenvlak laten spelen ? Is het beheer van de eigen portemonnee niet de essentie van de autonomie ? Dat is toch cruciaal. Kunnen we dit niet oplossen via overleg ? Lanaken is geen alleenstaand geval, intussen zitten tientallen gemeenten in een dergelijk stramien. Niemand kan zeggen dat een moderne gemeentelijke fiscaliteit slecht is, integendeel. Iedereen vindt dat fair en billijk. Zo horen belastingen te zijn : niet te zwaar en aangepast aan de situatie.

Is het niet mogelijk om via overleg met de federale minister van Financiën een opening te maken ? Vandaag staan we voor een njet en moeten we terug naar het verleden. Iedereen voelt aan dat dit geen verbetering is. De 'fout' is niet moedwillig gebeurd, maar was een poging om een nood te lenigen op een creatieve en eigentijdse manier. In 1989 haalden deze oplossingen de voorpagina's en droegen ze de goedkeuring van Vlaanderen én van het provinciebestuur weg. Laten we dit zo ? Kunnen we dit – via het ontwerp van gemeentedecreet – niet gebruiken als een kapstok om de gemeentelijke fiscaliteit meer algemeen in te voeren ?

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Het begrip 'rechtvaardige belasting' is zeer relatief. Ik heb in Bilzen de hele discussie over de belastingshervorming meegemaakt vlak voor en na de verkiezingen. Er waren veel schepenenwissels. Naargelang iemand in de meerderheid of in de oppositie zit, interpreteert hij belastingen totaal anders.

Mijnheer de minister, ik vind helemaal niet dat dit een rechtvaardige belasting is, want de gepensioneerden worden ermee gestraft. In heel Vlaande-

Geraerts

ren en dus ook in Limburg hebben tal van mensen een baksteen in hun maag. Ze hebben jarenlang gebouwd aan hun huis en zien zich nu geconfronteerd met een redelijk hoog KI. Ze worden daarvoor gestraft met een hoge eigendomsbelasting terwijl een inkomstenbelasting volgens ons veel rechtvaardiger is.

Ik heb een bijkomende vraag. De begroting van Bilzen werd gisteren geschorst. De gemeenteraad heeft gisteren een nieuw voorstel op tafel gelegd, de algemene dienstenbelasting staat daar nog in. Volgens mij gaat het schepencollege hiermee in de fout. Die belasting is immers onwettig verklaard. Wat hebt u daarop te zeggen ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Ik ontken niet, mijnheer Keulen, dat er in 1995 op de verschillende bestuursniveaus uitvoerig overleg werd gepleegd over de beslissing van Lanaken. We zouden kunnen spreken van gedeelde verantwoordelijkheid.

Om daaruit te concluderen dat het gevorderde bedrag nu moet worden terugbetaald, zou nogal simplistisch en gemakkelijk zijn. Dat is niet mijn antwoord. Er gaat wel een omzendbrief naar alle Vlaamse gemeenten. Die werd door de Vlaamse regering goedgekeurd op 25 april.

Op 9 mei zal ik aan de Vlaamse regering een ontwerp van decreet voorleggen tot wijziging van artikel 464 paragraaf 1 van het wetboek op de inkomstenbelasting. De gemeentebelasting zoals die werd ingevoerd in Lanaken zal dan bij decreet gewettigd zijn. Als het ontwerp van decreet is goedgekeurd door de Vlaamse regering, gaat het naar de Raad van State. Die zal zijn oordeel dan moeten formuleren over een ontwerp van decreet, en niet over een gemeentelijke beslissing. Het parlement zou eveneens een initiatief kunnen nemen via een voorstel van decreet. Dat zou ons niet verplichten om naar de Raad van State te stappen en daarmee zouden we die klip kunnen omzeilen. Ik wil dit echter op een correcte manier aanpakken. Het wordt een ontwerp van decreet en na beoordeling door de Raad van State komt het naar het parlement.

De heer Marino Keulen : Wat zal dat ontwerp van decreet precies inhouden ?

Minister Paul Van Grembergen : Dat is de oplossing voor de situatie in Lanaken en in andere gemeenten.

De heer Marino Keulen : Welke termijn wilt u daarop plakken ?

Minister Paul Van Grembergen : Als het ontwerp op 9 mei naar de Raad van State kan vertrekken, moet u toch rekenen op enkele maanden. Het zal pas na het zomerreces naar het parlement terugkeren. Zelfs met een spoedbehandeling wordt het oktober.

De heer Marino Keulen : Ik wil nog één opmerking maken. De term rechtvaardige belasting gebruik ik omdat de AGB niet duurder was dan de som van de afzonderlijke belastingen. Dat werd altijd gerespecteerd in de AGB.

De heer Jean Geraerts : Mijnheer de minister, ik heb geen antwoord gekregen op mijn vraag over de begroting van de gemeente Bilzen.

Minister Paul Van Grembergen : Dat klopt, ik heb daar niet op geantwoord. De gemeenteraad kan autonoom beslissingen nemen. Die komen dan bij de gouverneur terecht en pas daarna bij mij. Het zou niet juist zijn als ik vóór de gouverneur al uitspraken zou doen.

De heer Marino Keulen : Een wet geldt toch altijd voor de toekomst en niet retroactief. Dat betekent dan toch dat de geïnde belastingen moeten worden terugbetaald ?

Minister Paul Van Grembergen : Inderdaad, dat geldt voor de laatste aanslag.

De heer Marino Keulen : Eén aanslag moet dus worden terugbetaald, en in de toekomst kan gewoon weer de onroerende voorheffing worden geïnd.

Minister Paul Van Grembergen : U zult merken dat wij niet hebben stilgezeten. We zullen dit heikel probleem zo spoedig mogelijk oplossen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het vergunnen van beveiligingsmaatregelen voor ondernemingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schuermans tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over het vergunnen van beveiligingsmaatregelen voor ondernemingen.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, met deze korte vraag om uitleg wil ik nog eens de aandacht van de commissie vestigen op een fenomeen waarmee heel wat zelfstandige ondernemers worden geconfronteerd en dat ons ook bekend is, namelijk de diefstallen, overvallen en ramkraken van eigendommen. Niet alleen die ondernemers, maar ook hun personeel of medewerkers, en hun klanten krijgen met het probleem te maken. Iedereen is erbij betrokken, en deelt letterlijk en figuurlijk in de klappen.

We hebben al geprobeerd in de commissie voor Economie in het nieuwe decreet op het economisch ondersteuningsbeleid een toelage op te nemen voor ondernemers die initiatieven nemen om zich te beveiligen. Voorlopig is dat niet gelukt. Intussen heeft onze fractie een ander voorstel van decreet ingediend teneinde naar analogie met de waarborgregeling die in het leven is geroepen voor ondernemingen die getroffen waren door de dioxinecrisis bij het begin van deze regeerperiode, ook een waarborgregeling in te schrijven voor kredietverstrekkers die de getroffen ondernemers krediet verlenen. Dat zou bij tijdelijk decreet kunnen worden ingevoerd, samen met een meer specifieke steunmaatregel voor investeringen in veiligheid.

Een ander aspect hiervan, is het feit dat veel ondernemers die met antirampaaltjes hun zaak willen beveiligen, problemen hebben om daarvoor een vergunning te krijgen. De reactie op hun voorstellen verschilt van gemeente tot gemeente. Nochtans is dat type van beveiliging, naast andere, vaak een eis van de verzekeringsmaatschappijen. Die willen deze ondernemingen vaak alleen nog onder heel strenge voorwaarden verzekeren, als ze dat al nog willen. Het is dan ook jammer dat er problemen rijzen bij het verkrijgen van een vergunning voor die beveiliging.

Mijnheer de minister, kunt u niet bij omzendbrief de gemeenten ertoe aanzetten dit type van maatregelen toe te staan ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, in een brief van 14 april 2003 over de hier genoemde problemen benadrukt de federale eerste minister het belang van het plaatsen van rampaaltjes voor de preventie van ramkraken. Hij vraagt daarin, na overleg met de minister-president, dat ik me zou mengen in deze materie, en dringt er op aan dat ik mijn bevoegdheden zou aanwenden om de gemeenten ertoe aan te zetten de volgens hem minimale veiligheidsbevorderende maatregel te nemen, of er ten minste toelating voor te geven. Ik stel een kopie van deze brief ter beschikking.

Het komt juridisch gezien de gemeenten zelf toe te beslissen over het plaatsen van rampaaltjes ter preventie van inbraak. We spreken vaak over de gemeentelijke autonomie ; welnu ze bestaat. In dit parlement wordt ook vaak gevraagd dat de regering niet te pas en te onpas met nieuwe regels en verplichtingen zou komen. De gemeenten, wordt dan gezegd, hebben sinds jaren voldoende wijsheid en maturiteit om zelf te kunnen inschatten wat er voor het algemeen belang van hun burgers noodzakelijk is. Bovendien bestaat er ter zake geen enkele wettelijke verplichting, zodat de Vlaamse overheid ook geen dwingende richtlijnen kan geven.

Als ik hieromtrent een dwingende richtlijn zou geven, gedekt door de Vlaamse regering, dan zouden de gemeenten me onmiddellijk vragen of ik ook de kostprijs daarvan heb berekend. Immers, als ik hen ergens toe verplicht, dan moet ik daar ook de lasten van dragen. Dat geld is niet beschikbaar.

Bovendien zouden burgers terecht vragen hoe ik discriminatie vermijd bij het nemen van veiligheidsmaatregelen ten voordele van handelszaken. Ze zouden kunnen redeneren dat, juist zoals juwelen aan de straat worden tentoongesteld, ook hun individuele woning een vorm is van uitstalling van persoonlijk bezit, en dus even waardevol is en moet worden beschermd. Een stap verder is dat we het dan eigenlijk ook moeten doen voor elke woning waarvoor nu de politie advies geeft over de beveiliging van de ramen en zo. Als dus de regering hierover richtlijnen geeft, dan komen we in een oneindige discussie terecht met verregaande consequenties.

Van Grembergen

De Vlaamse regering kan aanbevelingen doen. Aan de problematiek van de plaatsing van antirampaaltjes zijn echter verschillende aspecten verbonden, zoals de aansprakelijkheid, de ruimtelijke ordening, de eigendom van de weg en de mogelijkheid tot privé-financiering van zaken op het openbaar domein.

Ingevolge het verzoek van de eerste minister wens ik samen met de Vlaamse regering een coherent standpunt in te nemen. Het gaat niet alleen om mijn verantwoordelijkheden. De minister is een partner in de voogdijregeling voor de gemeenten. Ik neem trouwens het woord voogdij met zekere tegenzin in de mond. We trachten veeleer elkaar bij te staan en te helpen in het nakomen van onze verantwoordelijkheden. Ik ben bovendien niet de enige die verantwoordelijkheden heeft in deze kwestie, dat hebben ook de minister van Ruimtelijke Ordening, de minister van Openbare Werken, enzovoort.

Ik heb daarom besloten een interkabinettenwerkgroep samen te roepen, waarvan naast medewerkers van de minister-president en van mijzelf, ook vertegenwoordigers van mijn collega's bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken, Welzijn en Gezondheid deel zullen uitmaken. Het doel van deze werkgroep is een inventaris op te maken van de eventuele juridische en andere hinderpalen die kunnen opduiken bij het plaatsen van antirampaaltjes. Unizo heeft me in een onderhoud beloofd daartoe meer documentatie te bezorgen. Intussen heb ik in de Vlaamse regering melding gedaan van de brief van de eerste minister.

Het ligt in mijn bedoeling aan de hand van de aldus opgestelde inventaris een gecoördineerde tekst uit te werken met het oog op informatie aan de gemeenten, en niet op dwingende regelgeving. Die informatie zal in de vorm van een brief aan de gemeenten worden bezorgd om de problematiek onder hun aandacht te brengen en hen te wijzen op mogelijkheden. Verder kan elke gemeenteraad of elk college de verantwoordelijkheid nemen en de discussie voeren hoe ze het best kunnen ingaan op de specifieke situaties die zich in hun eigen gemeente voordoen.

Ten slotte wijs ik op het feit dat in toepassing van artikel 6 paragraaf 1 hoofdstuk 8 vierde gedachtestreep van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 op de hervorming van de instellingen, zoals vervangen door de bijzondere wet van 13 juli 2001, de organisatie en het beleid inzake politie met inbegrip

van artikel 135 paragraaf 2 van de nieuwe gemeentewet een federale bevoegdheid is gebleven. Deze materie is niet naar de gewesten overgeheveld. Volgens de bepalingen van de wet, behoort het voeren van een preventie- en veiligheidsbeleid ten aanzien van nieuwe vormen van criminaliteit nog steeds tot de federale bevoegdheden. Ik kan de gemeenten slechts op problemen wijzen en vragen om situaties te beoordelen. De gemeenten moeten hierbij evenwel uitgaan van hun eigen gemeentelijke bevoegdheden en van de bevoegdheden van de betrokken politiezones, waar de discussie binnen de politieraad kan worden gevoerd. Ik ben van plan deze koers strikt te handhaven.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ik zou de minister willen danken voor zijn onderbouwd antwoord. Ik ben het met hem eens dat dwingende maatregelen mogelijk noch wenselijk zijn. De minister kan enkel aanbevelingen doen.

Wat in het antwoord van de minister niet aan bod is gekomen, is de mogelijkheid om op Vlaams niveau, al dan niet tijdelijk, steunmaatregelen te treffen om op dit belangrijk maatschappelijk fenomeen te reageren.

Voor particulieren is op lokaal niveau vaak in een ondersteuning van de beveiliging van eigendommen voorzien. Het valt misschien te overwegen om dergelijke maatregelen ook op Vlaams niveau te treffen. Wij zullen alleszins voor inspanningen op Vlaams niveau blijven pleiten. Zo zou de Vlaamse overheid in een waarborgregeling of in andere ondersteunende maatregelen kunnen voorzien. Dit staat los van bevoegdheden zoals preventie en het politieel optreden, die tot andere bevoegdheids-sferen behoren.

Minister Paul Van Grembergen : Het zou zeer leuk zijn om hier te verklaren dat ik het nemen van ondersteunende maatregelen overweeg. Ik ben echter niet bereid om een dergelijke verklaring af te leggen.

Zoals iedereen weet, ben ik niet tegen parlementaire initiatieven gekant. Indien het Vlaams Parlement een voorstel over dergelijke maatregelen wenst te bespreken, zal ik in de betrokken commissie op de draagwijdte van een dergelijke beslissing wijzen. Iedereen moet zijn eigen verantwoordelijkheden kennen. De veiligheid en strategieën en de middelen die hierop betrekking hebben, behoren tot de federale bevoegdheden.

Van Grembergen

Ondanks de inspanningen die de Vlaamse regering heeft geleverd, bevinden de Vlaamse steden en gemeenten zich, omwille van een aantal beslissingen van de federale overheid, nog steeds in een moeilijke positie. Het is mijn taak om de problemen van onze gemeenten onder de aandacht van de federale regering te blijven brengen. Ik ben dan ook niet bereid om Vlaamse middelen aan te wenden om bepaalde veiligheidsproblemen op te lossen. In het kader van de politiehervorming hebben onze gemeenten al een duit in het zakje gedaan. Het gaat hier om middelen die we elders hebben moeten vinden. Ik ben niet bereid om de verantwoordelijkheid voor dit onderdeel van de veiligheidsproblematiek te dragen. Ik ben wel bereid om deze discussie met het federale niveau te voeren.

De heer Eddy Schuermans : Ik heb nog een korte opmerking. Indien de Vlaamse overheid het belangrijk zou vinden om ondernemers die inspanningen leveren om hun handelszaak of hun bedrijf te beveiligen en die hiervoor de nodige investeringen doen te ondersteunen, zou ze die maatregelen perfect binnen de grenzen van de eigen bevoegdheden kunnen situeren.

Ik denk niet dat dit tegenargument tijdens discussies over dit onderwerp in andere commissies al ooit aan bod is gekomen. Wat de relatie tussen de Vlaamse overheid en de zelfstandige ondernemers betreft, kan dit type van investeringen, net als investeringen in ecologie of in innovatie, in het kader van de expansiesteun worden geregeld.

De voorzitter : Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mijnheer de voorzitter, in verband met het voorstel van de heer Schuermans zou ik even willen verwijzen naar een bestaande regeling die reeds door het ministerie van Binnenlandse Zaken wordt gepromoot en toegepast. In Aalst hebben we hierop overigens ingespeeld.

Deze regeling wil de beveiliging van eigendommen stimuleren. De overheid verstrekt een premie aan iedereen die een eenvoudig beveiligingssysteem installeert. De helft van de investering wordt door het ministerie van Binnenlandse Zaken gesubsidieerd. Het gemeentebestuur moet de andere helft subsidiëren. Particulieren en kleine zelfstandigen kunnen hiervan gebruik maken. Ik wil er wel nog even op wijzen dat het hier enkel gaat over eenvoudige beveiligingssystemen en niet over zeer in-

gewikkelde systemen die miljoenen kosten. Het rendement van dit systeem is zeer hoog.

Het plaatsen van paaltjes is een zuiver politionele aangelegenheid. Het gemeentebestuur heeft enkel een positief advies van de verkeerscommissie en eventueel een aanpassing van het politiereglement nodig om dit te regelen. Het gemeentebestuur moet het plaatsen van die paaltjes natuurlijk wel zelf betalen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mathieu Boutsen tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over gemeentelijke adviesraden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Boutsen tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over gemeentelijke adviesraden.

De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de voorzitter, op 14 juni 2002 heeft de Vlaamse regering, in uitvoering van diverse artikelen van het decreet van 5 april 1995, houdende de algemene bepalingen inzake het milieubeleid, een besluit genomen betreffende de gemeentelijke milieuplanning en milieuraden.

Overeenkomstig artikel 2.1.22, paragraaf 2 van het decreet van 5 april 1995 moet het college van burgemeester en schepenen bij het ontwerpen van een gemeentelijk milieubeleidsplan voorzien in inspraak door de privaatrechterlijke organisaties en door de overheidsorganen en -instellingen die hier volgens het college het meeste belang bij hebben. Het college van burgemeester en schepenen moet deze te consulteren instanties in een gemeentelijke milieuraad verenigen.

De contracttekst van de nieuwe samenwerkingsovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en de gemeenten inzake het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid legt het college van burgemeester en schepenen in dit verband een aantal bepalingen op. Ten laatste zes maanden na het ondertekenen van deze contracttekst moet de gemeente beschikken

Boutsen

over een gemeentelijke adviesraad voor milieu en natuur, hierna milieuraad genoemd. De milieuraad moet het gemeentebestuur over het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid adviseren.

Het gemeentebestuur zal de milieuraad om advies vragen met betrekking tot aangelegenheden die het gemeentelijk beleid inzake leefmilieu, natuur en duurzame ontwikkeling betreffen. De milieuraad heeft tevens het recht om het college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad op eigen initiatief een advies te verstrekken over elk beleidsdossier waarvan de milieuraad vindt dat het op de milieu- of de natuurbelangen betrekking heeft.

Het gemeentebestuur moet de milieuraad in elk geval om advies vragen over de uitvoering van de met het Vlaams Gewest afgesloten overeenkomst, over het opstellen van een ontwerp van milieubeleidsplan en milieujaarprogramma en over de punten in de gemeentelijke begroting en in begrotingswijzigingen die met het milieu verband houden.

Om de milieuraad in staat te stellen om haar adviserende functie uit te oefenen, moet het gemeentebestuur de milieuraad de agenda's en de verslagen van de gemeenteraden bezorgen. Bovendien moet elke vraag om advies schriftelijk worden gesteld. Deze schriftelijke vraag om advies moet een aantal gegevens bevatten, namelijk een duidelijke omschrijving van de vraag, de vermelding van de wettelijke en financiële randvoorwaarden, de uiterste datum waarop het advies moet worden afgeleverd en alle nodige informatie en documenten met betrekking tot het te behandelen dossier. Normaal gezien, bedraagt de termijn om een advies aan te vragen één maand. In onderling overleg kan hiervan worden afgeweken.

Het advies dat door de stemgerechtigde leden van de milieuraad wordt verstrekt, moet een duidelijk standpunt en een omstandige motivering bevatten. Een advies van de milieuraad maakt steeds deel uit van het desbetreffende dossier.

Binnen de drie maanden die op het verstrekken van het advies volgen, moet het gemeentebestuur de milieuraad op de hoogte brengen van het gevolg dat aan het advies zal worden gegeven. Indien het gemeentebestuur het advies niet wil opvolgen, moet dit worden gemotiveerd.

Heel wat gemeenten beschikken over een milieuraad. Wat de goedkeuring van de jaarlijkse begro-

ting betreft, wordt de milieuraad vaak evenwel niet om advies gevraagd. Indien dit advies wel wordt gevraagd, gebeurt dit vaak als de begroting al door de gemeenteraad is goedgekeurd.

De milieuraaden worden al jaren stiefmoederlijk behandeld en genegeerd. Mijns inziens moeten de gemeenten de contracttekst van de nieuwe samenwerkingsovereenkomst met het Vlaams Gewest en het decreet houdende de algemene bepalingen inzake het milieubeleid evenwel naleven.

Mijnheer de minister, welke bestaansredenen hebben adviesraden die niet om advies worden gevraagd? Kunnen deze dossiers door de gemeenteraad goedgekeurd worden gezien het advies van de milieuraad steeds deel uitmaakt van het betreffend dossier? Indien een adviesraad het provinciebestuur als hogere toezichthoudende overheid informeert over het feit dat de milieuraad geen advies werd gevraagd over de gemeentelijke begroting, wat kunnen daarvan dan de gevolgen zijn, zowel voor de nieuwe samenwerkingsovereenkomst als voor de gemeentelijke begroting? Zal dit leiden tot een negatieve evaluatie van de nieuwe samenwerkingsovereenkomst waardoor de subsidies niet worden uitbetaald?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer Boutsen, uw specifieke vragen over de milieuraaden in het kader van de samenwerkingsovereenkomsten tussen het Vlaams Gewest en de gemeenten behoren eigenlijk tot de bevoegdheid van minister Dua. Mijn bevoegdheid is beperkt tot de gevolgen van het al dan niet verlenen van een advies van de gemeentelijke milieuraad over de begroting en de begrotingswijzigingen. Mijn antwoord betreft dan ook dat aspect.

In dat verband verwijs ik naar de omzendbrief BA-2002, paragraaf 11 van 26 juli 2002 met de instructies voor het opstellen van de begrotingen, budgetten en meerjarenplannen voor 2003 van de gemeenten en de OCMW's van het Vlaams Gewest. Bij de rubriek 'Afzonderlijke verplichte bijlagen' staat het volgende vermeld : 'Aangezien het gemeentelijk milieujaarprogramma pas op 1 april van het begrotingsjaar waarop het betrekking heeft, moet worden bezorgd aan de Vlaamse administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, is het mogelijk dat nog geen ontwerp beschikbaar is op het ogenblik dat het begrotingsontwerp voor goedkeuring wordt voorgelegd aan de gemeenteraad. In dat geval verleent de gemeentelijke ad-

Van Grembergen

viesraad voor milieu en natuur een voorlopig advies over de in het begrotingsontwerp opgenomen begrotingsramingen. Het gemeentelijk milieujaarprogramma zelf en het definitieve advies van de gemeentelijke adviesraad worden dan als bijlage gevoegd bij de eerste begrotingswijziging na 1 april. Deze instructie geldt enkel voor de gemeenten die met het Vlaams Gewest een overeenkomst over het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid hebben afgesloten.'

Uit deze instructies blijkt dat het advies alleen als een verplichte bijlage bij de begroting moet worden beschouwd voor de categorie van gemeenten die met het Vlaams Gewest een overeenkomst over het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid hebben gesloten. In die gemeenten, die een samenwerkingsovereenkomst met het Vlaams Gewest hebben gesloten, kan de gemeenteraad de begroting niet vaststellen zonder over het vermelde of voorlopige advies te beschikken.

Door de vermindering van het administratief toezicht zijn de begrotingen van de gemeenten enkel onderworpen aan het algemeen toezicht dat in eerste instantie wordt uitgeoefend door de gouverneur. Wanneer de vermelde bepalingen over adviesverstrekking niet worden nageleefd door de milieuraad, kunnen gemeenteraadsleden of burgers bij toepassing van artikel 33bis van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling voor het Vlaams Gewest van het administratief toezicht op de gemeenten, bij de gouverneur bezwaar indienen. De gouverneur kan dan na onderzoek van de klacht het besluit houdende vaststelling van de gemeentebegroting schorsen. Het ontbreken van het advies heeft tot op heden niet tot schorsingen van de gemeentebegrotingen geleid.

De voorzitter : De heer Boutsen heeft het woord.

De heer Mathieu Boutsen : Mijnheer de minister, ik zal nagaan hoe de betrokken gemeente rekening kan houden met de adviesraden.

Minister Paul Van Grembergen : U bent raadslid. U hebt dus inzicht in de stukken en de documenten en kunt dit dus controleren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk Holemans tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de toepassing van het sectoraal akkoord 2002 binnen intercommunales

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Holemans tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de toepassing van het sectoraal akkoord 2002 binnen intercommunales.

De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik stel deze vraag naar aanleiding van een bezoek van werknemers van de afvalintercommunale, Ivago. Ik wil er echter een algemenere vraag van maken opdat er voor heel Vlaanderen duidelijkheid zou komen over het toepassingsgebied van het sectoraal akkoord 2002.

Mijnheer de minister, op 25 januari 2002 hebt u een omzendbrief gestuurd waarin het sectoraal akkoord 2002 voor het personeel van de lokale overheden wordt toegelicht. In deze omzendbrief zegt u heel duidelijk : 'Het sectoraal akkoord 2002 is van toepassing op de personeelsleden van de onderstaande lokale overheden : één, provincies, gemeenten, OCMW's, en ziekenhuizen beheerd door een OCMW ; twee, de interlokale samenwerkingsverbanden, de autonome gemeente- en provinciebedrijven ; drie, de autonome verzorgingsinstellingen en vier, de verenigingen van OCMW's.'

Uit die omzendbrief kan ik enkel afleiden dat de intercommunales verplicht zijn om de dwingende bepalingen uit te voeren die vervat zijn in het sectoraal akkoord 2002. De realiteit is echter anders. Onder meer bij het recente conflict bij de Gentse afvalintercommunale Ivago, is gebleken dat er onduidelijkheid is over het toepassingsgebied van het sectoraal akkoord 2002.

Mijnheer de minister, zijn de intercommunales verplicht tot de uitvoering van de dwingende bepalingen uit het sectoraal akkoord 2002 ? Zo ja, wat betekent dit dan voor het toezicht dat u uitoefent ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : De intercommunale samenwerkingsverbanden vallen onder het

Van Grembergen

bevoegdheidsgebied van het Comité C1, zijnde de onderafdeling Vlaams Gewest en Vlaamse Gemeenschap van het Comité voor de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten. De sectorale akkoorden die totstandkomen binnen dit comité, zijn op dezelfde wijze van toepassing op het personeel van de intercommunales als op het personeel van de andere besturen van de lokale en regionale sector zoals gemeenten, enzovoort.

Een sectoraal akkoord in de openbare sector heeft niet helemaal dezelfde betekenis en draagkracht als een collectieve arbeidsovereenkomst die in de privé-sector tot stand komt in het kader van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités. Deze wet maakt het bijvoorbeeld mogelijk dat een CAO uit de privé-sector algemeen bindend wordt gemaakt per KB. De inhoud van de sectorale akkoorden uit de openbare sector is rechtstreeks bindend en in rechte afdwingbaar voor personeelsleden wanneer het gaat om bepalingen van een CAO die nadien zijn omgezet in een wettelijke maatregel, wet of besluit of in een plaatselijke statutaire of reglementaire bepaling. De sectorale akkoorden die worden afgesloten in de onderafdeling Vlaams Gewest en Vlaamse Gemeenschap van het Comité voor de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten, het Comité C1, worden meeondertekend door de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering erkent op die manier dat de bepalingen van die akkoorden een weergave zijn van belangrijke aspecten van haar algemeen beleid betreffende het personeel van alle provinciale en lokale overheidsdiensten. De Vlaamse regering heeft er zich in een samenwerkingsakkoord met de werkgevers- en vakorganisaties toe verbonden via het uitoefenen van haar bevoegdheid inzake administratief toezicht, de afgesloten sectorale akkoorden te doen naleven, dit laatste betreffende de maatregelen en bepalingen die de bedoelde organisaties samen met de Vlaamse regering als algemeen noodzakelijk bestempelen voor alle betrokken besturen. In de tekst van het sectoraal akkoord 2002 worden die noodzakelijke maatregelen om-

schreven als de dwingende bepalingen waartoe de volledige sector zich heeft verbonden.

In het kader van het administratief toezicht op alle lokale en regionale besturen, inclusief de intercommunales, kunnen besluiten worden geschorst of vernietigd indien ze de wet schenden of het algemeen belang schaden. Het schaden van het algemeen belang doet zich onder meer voor als een besluit strijdig is met het algemeen beleid van de hogere overheid.

De inhoud van de sectorale akkoorden voor de lokale sector geldt volledig voor de intercommunales, tenzij in de akkoorden zelf een onderscheid wordt gemaakt, naargelang van de diverse bestanddelen van deze sector. De Vlaamse overheid kan in het kader van een algemeen beleid bij de uitoefening van het administratief toezicht waken over de correcte toepassing van de sectorale akkoorden bij alle besturen die tot deze sector behoren, inclusief de intercommunales. De Vlaamse overheid heeft zich daar de voorbije jaren uitdrukkelijk toe verbonden.

De toezichthoudende overheid kan alle beslissingen die aan haar toezicht zijn onderworpen, beoordelen op het al dan niet in overeenstemming zijn met het vermelde algemeen belang. De afgesloten sectorale akkoorden worden via een omzendbrief meegedeeld aan alle betrokken besturen. Op die manier kondigt de toezichthoudende overheid op voorhand de elementen aan waarmee rekening wordt gehouden bij de uitoefening van deze bevoegdheid. Dat is het kader waarbinnen strikt moet worden gehandeld en geoordeeld.

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de minister, de aanleiding voor mijn vragen was duidelijk. Ik zal een nieuwe schriftelijke vraag indienen over de zaak-Ivago.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.21 uur.*